

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

満月珈琲店の星詠み

แมวนักพยากรณ์
แห่งร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง

ไม โมจิทสึกิ เขียน

ธนพล ศักดิ์สมุทรนันท์ แปล

จิอิโระ ซากุราดะ วาดภาพปก

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

ที่ผ่านมาฉันสนใจโหราศาสตร์อยู่บ้าง

เคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้สองสามครั้งจึงพอจับความหมายได้คร่าวๆ

ตอนอ่านหนังสือจนจบเล่มแล้วฉันก็ยังไม่เข้าใจถ่องแท้สัก

ทว่าคำอธิบายเมื่อครู่ค่อนข้างเข้าใจง่าย

-ไม โมจิทสึกิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

จะมีหนังสือสักเล่มที่ผสมผสานเรื่องราวการโคจรของดวงดาว ที่มีผลต่อชะตาชีวิตมนุษย์ เหล่าแมวมะเมียว และเมนูของหวานที่น่ากิน จนน้ำลายสอเข้าไว้ด้วยกันอย่างลงตัวได้เช่น แมวนักพยากรณ์แห่งร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง เล่มนี้

เรื่องราวของเหล่าผู้คนที่ผูกโยงกันไว้ด้วย “โชคชะตา” ที่ล้วน ล้มลุกคลุกคลานไปกับกระแสวังวนแห่งชีวิต นำพาให้พวกเธอและเขาเหล่านี้ได้มาเจอกับ “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” – ร้านคาเฟ่ร้านดังที่จะเปิดทำการเฉพาะคืนจันทร์เต็มดวง มีมาสเตอร์ของร้านเป็นแมวดำใหญ่ ที่ทำนายดวงชะตาให้ลูกค้าได้ พร้อมเสิร์ฟเมนูของหวานและเครื่องดื่มรสเลิศที่หากินที่ไหนไม่ได้ แต่ใช่ว่าอยากจะมาใช้บริการก็มาได้ เพราะ “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” ไม่มีทำเลที่ตั้งแน่นอน บางครั้งปรากฏ กลางย่านร้านค้าคึกคัก บางครั้งเป็นสถานีรถไฟปลายทางหรือริมแม่น้ำเจียบสงบ อีกทั้งยังเลือกลูกค้าตามแต่ใจต้องการอีกด้วย ฉะนั้น หากคุณผู้อ่านประสงค์จะตามหาเพื่อเข้าใช้บริการร้านกาแฟแห่งนี้ก็ต้อง ขออภัยด้วย

แต่ประสบการณ์ของพวกเธอและเขาเหล่านี้จะช่วยพาให้คุณผู้อ่านได้รู้จักตัวเอง ยอมรับสิ่งที่ เป็น มีของหวานแสนอร่อยช่วยเยียวยา เพื่อจะได้ปลดปล่อยสิ่งที่ติดค้างอยู่ลึกในลำคอและของหนักอึ้งที่เคยทับถมในใจบางอย่างออกได้บ้าง...

สารบัญ

อาร์มภบท	3
บทที่หนึ่ง ไทรเฟิลกลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำ	7
บทที่สอง ช็อกโกแลตฟองดองต์ไอศกรีมจันทร์เต็มดวง	77
บทที่สาม การหวนพบแห่งดาวพุธโคจรถอยหลัง	127
<ครั้งแรก> ครีมิช็อคดาวพุธ	128
<ครั้งหลัง> โพลตแซมเปญแสงจันทร์และดาวศุกร์	158
บทส่งท้าย	182
ส่งท้ายจากผู้เขียน	203
ส่งท้ายจากผู้แปล	207
อ้างอิง	210

— “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” ไม่มีทำเลที่ตั้งแน่นอน

บางครั้งปรากฏกลางย่านร้านค้าคึกคัก บางครั้งเป็นสถานีรถไฟ
ปลายทางหรือริมแม่น้ำเจียบสงบ สลับเปลี่ยนสถานที่ไปตามแต่ใจ
ต้องการ

ยิ่งไปกว่านั้น ร้านแห่งนี้ไม่สอบถามความต้องการของลูกค้า

พวกเราขอนำเสนอเมนูของหวาน อาหาร และเครื่องดื่มเลิศรส
ให้แก่คุณเอง

ไม่แน่ว่า คุณอาจกำลังฝันอยู่ก็ได้

แมวสามสีร่างใหญ่ที่ปรากฏกายตรงหน้าว่าเช่นนั้น แล้วยิ้ม
ตาหยี

အာရိယာ

ကလောင်အုပ်စု

ต้นเดือนเมษายน

เสียงเปียโนไพเราะแว่วผ่านหน้าต่างเปิดกว้าง พร้อมสายลม
สดชื่นแจ่มใสลอยมาแห่งฤดูใบไม้ผลิ

ถ้อยทักทายแห่งรัก¹ ของเอลการ์

แมวดำหนึ่งปรากฏโฉมบนราวจับระเบียง ราวได้รับการเชื้อเชิญ
จากดนตรีเส้นหนึ่งเฉพาะตัวของท่วงทำนองดังกล่าว

โดยพื้นฐานแนบชิดนี้อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์

คงเป็นแมวที่ห้องใดสักห้องเลี้ยงไว้

เจ้าแมวเหมียวมีสามสี ขาว น้ำตาล ดำ แต่งแต้มในตำแหน่ง
เหมาะเจาะงดงาม ก็แมวสามสีที่พบเห็นบ่อยๆ นั่นละ

ฉันยืนอยู่ในครัว ละมือนำกำลังหั่นต้นหอม หั่นมาจับจ้องท่าที
ของแมวอย่างรู้เหตุผล

แมวเดินไปบนราวจับระเบียงด้วยมาดอ่อนช้อยงดงาม

เรือนร่างนั้นย่างก้าวไม่หวั่นเกรงแม้อยู่บนจุดวางเท้าไว้ความ
มั่นคง สวยสง่าเหลือเกิน ฉันจ้องตะลึงอย่างหลงใหลโดยไม่รู้ตัว

อาจเพราะมีฟ้าใสไร้บุเมฆและต้นซากุระเป็นฉากหลัง มันจึง
ดูราวกับเป็นผลงานจิตรกรรมภาพหนึ่ง

ในทางกลับกัน ฝั่งฉันแม้ทำตัวคล้ายประกอบอาหาร ทว่า
แท้จริงแค่ชอยต้นหอมใส่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีแครอท ถั่วงอก และผักโขมที่ฉันตั้งใจจะผัด

¹ *Salut d'Amour, Op. 12* (ภาษาอังกฤษ : *Love's Greeting*) ผลงานดนตรีบรรเลงที่ประกอบ
ด้วยเสียงไวโอลินและเปียโน แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1888 โดยเอ็ดเวิร์ด เอลการ์ (Sir Edward
William Elgar, ค.ศ. 1857 - 1934) นักประพันธ์เพลงชาวอังกฤษ

รวมกันด้วยน้ำมันงา กระนั้นก็เป็นเพียงมือเพียงที่ปราศจากความ
เลิศจน ไม่อาจกลายเป็นผลงานจิตรกรรมได้

แมวหยุดชะงักทำบนกึ่งกลางราวจับ คล้ายกำลังตีמד้าสุซม
กับท่วงทำนองของเปียโน มันส่ายหางยาวไปมาเหมือนเหวี่ยงลูกตุ้ม

บ้านของฉันคือห้องเล็ก ๆ ขนาดสตูดิโอห้องหนึ่ง

ระยะห่างระหว่างครัวกับระเบียบไม้ไผ่

แมวหันมาเหมือนรับรู้สายตาจับจ้องของฉัน เมี้ยว มันส่งเสียง
ร้อง

หาใช่ถ้อยทักทายแห่งรัก – แต่เป็นถ้อยทักทายแห่งแมว

ฉันล้างมือ สัมผัสได้ว่าตัวเองกำลังอมยิ้ม แล้วตรงออกไปที่
ระเบียบ

ฉันเปิดบานมุ้งลวดออกดัง ครี๊ด แมวหายไปแล้ว

แม้กวาดตามองไปทั่วก็ไม่เห็น

ที่นี้คือชั้นสาม หรือมันจะก้าวพลาดตกลงไปข้างล่าง ฉันกังวล
ขึ้นมา แต่ดูท่าจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ฉันโผล่อกพลางหัวเราะเบา ๆ ด้วยคิดว่า ‘แมวดคงไม่ตกจากที่สูง
หรอกมัง’ แล้ววางแขนบนราวจับ

ถ้อยทักทายแห่งรัก สิ้นสุดลง

ขณะนี้ *เอตูดโอบุสทีลิส* หมายเลขสาม² ของโชแปง – รู้จักกัน
ในชื่อ *บทเพลงแห่งการลาจาก* กำลังบรรเลง

การลาจากอย่างนั้นหรือ ฉันถอนหายใจยาว ก้มหน้า

การลาจากคนรัก ไม่ว่าใครก็ยอมสะเทือนใจทั้งนั้น

² *Étude Op. 10, No. 3* ผลงานดนตรีบรรเลงเปียโนเดี่ยวของเฟรเดริก โชแปง (Frédéric François Chopin, ค.ศ.1810 - 1849) นักประพันธ์เพลงชาวโปแลนด์ แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1832 มีชื่อเรียก
ซึ่งเป็นที่รู้จักว่า “Tristesse” (ความเศร้า) หรือ “Farewell” (การลาจาก)

ยังเป็นหญิงวัยสี่สิบผู้ปรารถนาแรงกล้าว่าจะได้แต่งงานด้วยแล้ว
ยิ่งหนักหนาสาหัสไปอีกอันใหญ่

ฉันคบกับเขามาเนิ่นนาน อยู่ด้วยกันจนเป็นเรื่องสามัญเกินไป
แต่คำว่า “เรื่องสามัญ” คงไม่เข้าท่าเท่าไร

ไม่แน่ แม้แต่แมวก็อาจก้าวพลาดพลัดตกลงไปได้

เมื่อเผลอคิดเรื่องดังกล่าว ความกังวลก็ก่อตัวอีกระลอก ฉันจึง
มองลงไป แต่ไม่ว่าจุดใดก็ไม่พบร่างนั้น สุดท้ายแล้วแมวกงไม่ได้เป็น
อะไร

คนที่พลัดตกคือฉันคนเดียว

“ผิดพลาดตรงไหนกันนะ...”

เสียงเด็ก ๆ เจียวจ้าวแว่วมาจากด้านล่าง ฉันชะเง้อมอง คงเป็น
วันหยุดฤดูใบไม้ผลิระมัดระวัง เหล่าเด็กน้อยวัยประถมประถมต้นพากัน
เดินผ่านไป

ความรู้สึกคิดถึงวันวานทำให้ฉันอมยิ้ม

เหล่านักเรียนที่ฉันดูแลในตอนนั้นสบายดีไหมนะ

ความจริงฉันไม่ควรลาออกจากการงานครูหรือเปล่า

ไม่ดีหรอก หากฉันยังเป็นครูในสภาพนี้ บรรดาเด็กที่ยังไม่รู้จัก
คำว่าเกรงใจคงยังคำถามที่แทงไม่เจ็บสิ้นว่า “อาจารย์ยังไม่แต่งงาน
อีกหรือ”

หากถูกถามเรื่องพรรคนั้น มีหวังได้ร้องไห้หน้าชั้นเรียนแน่
แบบนี้แหละดีแล้ว

อืม ฉันพยักหน้า คล้ายพยายามบอกตัวเอง

จากนั้นปิดบานมุ้งลวดให้สนิทแล้วกลับเข้าไปในห้อง

รู้ตัวอีกที เสียงเปียโนก็เงียบสนิทไปแล้ว

บทที่หนึ่ง

โทรฟีกลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำ

ทดลองอ่าน

“ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ”

ฉันทน์— มีสีกิ เซริคาวะ ยกมือพนมหน้าสามบะหมี่กิ่งสำเร็จรูป
ว่างเปล่า

ฉันทน์ใส่ผักกอกพูนและหอมซอยลงในบะหมี่กิ่งสำเร็จรูปเสมอ แม้
เป็นมือเที่ยงที่ไม่อาจกล่าวได้ว่าเลิศจึงได้แม่แต่น้อย แต่เมื่อกินเสร็จก็ได้
สัมผัสความอิมเมสมใจอยากอยู่เหมือนกัน

“เฮอะ ต้องเริ่มงานแล้ว”

ฉันทน์ยกสามบะหมี่ไปที่ครัว ลงมือล้างแล้ววางบนตะแกรงคว่ำ
ภาชนะทันที

จากนั้นหยิบผ้าเช็ด ละเมียดละไมเช็ดโต๊ะกินข้าว

โต๊ะตัวเล็ก ขนาดประมาณผู้ใหญ่คนหนึ่งสามารถนั่งกินอาหาร
ได้พอดี และเนื่องจากเป็นห้องสตูดิโอแคบๆ ฉันทน์จึงกินข้าวและทำงาน
ในที่เดียวกัน

หลังเช็ดโต๊ะเสร็จ ฉันทน์ชงกาแฟดริปใส่แก้วมัท วางคอมพิวเตอร์
ไต่บล็อกกับเอกสารไว้ที่โต๊ะแล้วหย่อนตัวบนเก้าอี้

ฉันทน์จับกาแฟอีกหนึ่ง เปิดเอกสาร พีบัพ

“อืม พื้นเพของตัวละครนี้...”

ในเอกสารดังกล่าวมีภาพวาดเด็กหนุ่มรูปลักษณะเฉิดฉาย พร้อม
ใบหน้าและเรือนร่างงามผุดผ่องยืนเรียงกันเป็นแถว

นี่คือคู่มือออกแบบตัวละคร

เหล่าเด็กหนุ่มโฉมงามมีพื้นเพเป็น “ทายาทของตระกูลสูงส่งที่
เข้าเรียนในสถานศึกษาชั้นเลิศ”

สีเส้นผมมีทั้งแดง น้ำเงิน เหลือง และอีกหลากสีล้วน ดู

ไม่เหมือนทนายทระกูลสูงส่งแม้แต่หน่อย แต่นี่คือเรื่องราวในเกม ไม่มีใครใส่ใจประเด็นยับยั้งพรรค์นั้น

ใช่แล้ว อาชีพของฉันคือนักเขียนบท

งานที่ฉันรับผิดชอบตอนนี้คือเนื้อเรื่องของเกมไซเบอร์เนตเวิร์ก ทว่าไม่ได้ดูแลเนื้อเรื่องหลักแต่อย่างใด

ฉันรับหน้าที่เขียนบทเนื้อเรื่องที่จะเกิดขึ้นเมื่อตัวละครซึ่งควบคุมโดยผู้เล่น เดินทางไปสับสนทสรุปที่ยึดโยงกับ “ตัวละครรอง” ไม่ใช่เรื่องราวที่จบอย่างสุขสมหวังและยึดโยงกับตัวละครหลักที่มีระดับความยากสูง พุดง่าย ๆ คือเป็นฉากจบรอง ดังนั้นบทที่ฉันจะเขียนต้องมีเนื้อหาดึงดูดแค่พอประมาณ ห้ามให้เนื้อเรื่องนำติดตามจนผู้เล่นพึงพอใจมากเกินไป

ส่วนความยาวนั้นไม่เท่าไรนัก เนื้อหาของตอนประมาณสามสิบ กิโลไบต์ งานเขียนที่ถูกว่าจ้างเป็น “KB” แทนจำนวนหน้าหรือตัวอักษร คงเป็นลักษณะพิเศษของงานเขียนบทประเภทเกมกระมัง

“จบด้วยฉากจบที่หน้าผากหรือแก้ม สถานที่ขอเป็นริมน้ำ

“ฉากจบที่ไม่ใช่ริมฝีปาก แต่เป็นหน้าผากหรือแก้ม ส่วนสถานที่เป็นริมน้ำ...พื้นเพตัวละครเด็กหนุ่มไม่ใช่พวกชอบอยู่กลางแจ้ง ใช้สระว่ายน้ำในโรงแรมจะดูกลมกลืนกว่าชายทะเลหรือริมแม่น้ำไหมนะ”

ฉันพิมพ์คำคนเดียวระหว่างตรวจสอบเอกสาร จากนั้นเปิดสมุดบันทึก

ในนั้นเขียนข้อความด้วยลายมือยุ่งเหยิง คนอื่นน่าจะอ่านไม่ออก นั่นคือพล็อตที่ฉันเขียนไว้ คงคล้าย ๆ ทิศทางของการดำเนินเรื่อง นั่นละ

ฉันต้องสร้างเนื้อเรื่องสัมพันธ์กับตัวละครรองที่ไม่สร้างความพึงพอใจมากเกินไป ต้องทำให้ผู้เล่นรู้สึก ว่า “ไม่ชอบเนื้อเรื่องแบบนี้เลย อยากเห็นฉากจบสมบูรณ์แบบกับตัวละครหลักระดับความยาก

สูงๆมากกว่า!”

ดังนั้น ฉันต้องสร้างเนื้อเรื่องที่มีความสัมพันธ์ไปไม่ถึงขั้นนอกเตต และไม่เผยแพร่รักมากเกินไป

แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องยาก

หลังตรวจดูเอกสารเสร็จ ฉันเริ่มลงมือเขียน

เสียงเคาะแป้นพิมพ์ดัง ต๊อกแต๊ก ก้องกังวานในห้องเงียบงัน คลอกับเสียงเพลงประกอบฉากที่ตั้งจากคอมพิวเตอร์

เกมโซเชี่ยลเน็ตเวิร์กที่ฉันรับหน้าที่เขียนบท ส่วนมากเนื้อเรื่องจะดำเนินไปตามกระแสนิยม ฉันเองถนัดทางนี้อยู่แล้ว จึงเฟลิดเฟลินไปกับเนื้องานได้ หากมีโอกาสก็อยากเขียนบทรักของตัวละครหลักที่มีระดับความยากสูงแทนบทเนื้อเรื่องของตัวละครรองบ้าง

ทว่าตอนนี้คงไม่อาจเรียกร้องอะไรเกินตัว

ฉันคิดเรื่องดังกล่าวแล้วผุดรอยยิ้มเย้ยหยันตัวเอง

ทั้งที่เมื่อก่อนได้ทำงานใหญ่กว่านี้แท้ๆ...

ฉันสายศิระชะ ดำดิ่งสู่การเขียนบทต่อไป

ภายในพื้นที่สามสิบกิโลไบต์ จำนวนหน้าอาจแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับจำนวนตัวอักษร แต่โดยรวมคือความยาวประมาณหนึ่งเรื่องสั้น

ฉันยืดเหยียดแผ่นหลังขณะเขียนไปได้ราวหนึ่งในสาม

เข้มนาฬิกาใช้เวลาบ่ายสามโมง

“ผ่านไปสองชั่วโมงนับจากเริ่มงานงั้นหรอ...”

รู้สึกว่ปัจจุบัน สมาธิของตัวเองจะดำรงอยู่เพียงไม่เกินสองชั่วโมง ฉันยืมเงื่อนไข

หากเป็นสิบปีก่อนหน้าคงจดจ่อต่อเรื่องได้นานกว่า...

ทันใดนั้นสมาร์ทโฟนบนโต๊ะสั่น แจ้งเตือนข้อความเข้า

ฉันเอื้อมมือไปหยิบซ้ำๆ

‘ไม่ได้คุยกับนานเลยนะคะอาจารย์เชริคาวะ ฉันอาจารย์ นากา-
ยามะ เองคะ อาจจะมีกระชั้นชิดไปสักหน่อย แต่ฉันมีงานด่วนที่คันไซ
พอดี ตอนนี้อยู่ที่เกียวโตคะ หากพอมีเวลาว่าง มาพบกันหน่อย
ได้ไหมคะ’

เมื่อเห็นชื่อนั้น เสียงหัวใจเต้นตึกตักรุนแรง

เธอคือคนจากบริษัทผลิตรายการโทรทัศน์ที่เคยทำงานด้วยกัน
ตอนนี้เธอกลายเป็นผู้กำกับรายการไปแล้ว

เดือนก่อน ฉันรวบรวมความกล้าส่งร่างแผนงานให้เธอดู

เธออาจแค่บังเอิญแวะมาเกียวโต แต่จุดสำหรับติดต่อมาขนาดนี้
คงอยากคุยเรื่องนั้นแน่นอน

‘ได้เลยคะ ฉันเองก็อยากพบเหมือนกัน’

ฉันตอบกลับไป

‘ขอบคุณมากคะ ถ้าอย่างนั้นรบกวนมายังล็อบบี้โรงแรมที่เรา
เคยประชุมงานด้วยกันคราวก่อนนะคะ หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง สะดวก
หรือไม่คะ’ เธอส่งข้อความกลับมา

‘สะดวกคะ’

ฉันตอบกลับอีกรอบแล้วพับคอมพิวเตอร์ลง เปิดตู้เก็บของที่ใส่
แท่นตู้เสื้อผ้า

ฉันลังเลว่าจะใส่ชุดอะไรไป สุดท้ายเลือกสวมชุดเพราะคิดว่า
ปลอดภัยที่สุด

จากนั้นไปยืนหน้าอ่างล้างหน้า

ที่นี่คือห้องสตูดิโอแคบๆ ไม่มีโต๊ะเครื่องแป้ง ฉันจึงวางอุปกรณ์
เสริมสวยไว้ตรงนี้

ฉันเปิดตลับรองพื้น หยิบพัฟฟ์แต่งหน้าขึ้นมา ตบแบ่งไปตามผิว

“หือ รองพื้นไม่ค่อยติดเลย”

พักหลัง ฉันไม่ได้ออกไปไหนนอกจากซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้าน ให้แต่งหน้าเพียงเพื่อการนั้นก็ยุ่งยาก ฉันจึงใส่หน้ากากอนามัยไปทำธุระแทน

หรือผิวหนังจะตกใจเพราะไม่เจอเครื่องสำอางนาน แป้งรองพื้นแตกเป็นผงรากับต้อต๋าน

ทั้งที่เมื่อก่อนฉันใส่ใจเรื่องความสวยความงามพอตัว หากเธอเห็นสภาพฉันในตอนนี้อาจต้องอึ้งหนักให้เป็นแน่

แต่ช่วยไม่ได้นี่นา ฉันคิดแล้วแต่งหน้าต่อ เขียนคิ้ว ทาปาก สวมเสื้อคาร์ดิแกนเนื้อบาง หยิบกระเป๋าแล้วออกจากห้อง

ฉันเดินจากแมนชั่น มุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟ

ไม่ว่าใครจะมองอย่างไร ที่ที่ฉันอาศัยอยู่ก็ถือเป็นตัวเมืองเก๋ๆโต แต่ก็ยังเป็นเพียงย่านพักอาศัยที่ดูสามัญธรรมาอย่างมากราวไกลจากภาพลักษณ์ “เมืองหลวงเก่า” ในหัวของผู้คนในสังคม

ฉันขึ้นรถไฟ ระบายลมหายใจโล่งออก

‘ลืบบีบคนเยอะมากเลยอะ เลยย้ายมาที่คาเฟ่ชั้นหนึ่ง ฉันนั่งทำงานอยู่ ดังนั้นไม่ต้องรีบร้อน ค่อยๆ มากก็ได้เนอะ’

ภาพเธอคนนั้นเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กในคาเฟ่โรงแรมผุดขึ้นในมโนทัศน์

คนวงการโทรทัศน์ทำงานที่ไหนก็ได้จริง ๆ

จะว่าไป ฉันเองก็เหมือนกัน

ก่อนหน้านี้ฉันไปทำงานที่คาเฟ่บ่อย ๆ

แต่ช่วงหลังเริ่มรู้สึกเสียดายค่ากาแฟ จึงเอาแต่ซุกตัวในบ้าน ตราบใดที่ไม่มีธุระจำเป็น

ส่วนอาหารก็กินของสำเร็จรูปเสียเยอะ พยายามใส่ผักเพราะคำนึงถึงเรื่องสุขภาพ คิดว่าอย่างน้อยก็ทำเท่าที่ได้แล้วกัน

ไม่แน่ สภาพผิวฉันอาจแย่ลงเพราะเหตุนั้น...

ฉันผูกคอตายยืมเหย้าหยั่นตัวเองแล้วเบนสายตาดูสมาร์ทโฟน

เมื่อตรวจดูกระแสนตอบรับและเรตติ้งละครที่กำลังออกอากาศ
ตอนนี้ ฉันสัมผัสถึงความวอดวายในอก เป็นหน้าจากสมาร์ทโฟนทันที
ฉันเห็นนักเรียนประถมอยู่ในรถไฟด้วย เด็กน้อยอาจกำลังกลับ
จากโรงเรียน

เท่าที่ดู น่าจะอยู่ประถมสองหรือสาม

เด็กน้อยไม่ได้สะพายกระเป๋านักเรียน แต่เป็นเป้หนังสือน้ำตาล
ทรงเก๋ไก๋ ชวนให้คิดว่าเป็นนักเรียนประถมโรงเรียนเอกชน

เด็กน้อยขึ้นรถไฟมาคนเดียว คงเดินทางไปกลับแบบนี้เป็นประจำ
มีความรับผิดชอบจังเลยนะ ฉันชื่นชม

ขณะนั้นเอง

“เอ่อ อาจารย์เซริคาวะ...หรือเปล่าคะ”

หญิงสาวที่นั่งข้างกันเอ่ยทักสั้นๆ ด้วยเสียงเบา

เสียงหัวใจเต้นแรงดังตบ ฉันหันไปหาเธอพลางงุนงงสับสน

มองแวบแรก หญิงสาวอายุราวยี่สิบกลาง

เธอยังดูอ่อนวัย แต่บุคลิกเรียบร้อยสุ่ม อายุน่ามากกว่านั้น
เล็กน้อย

เครื่องแต่งกายของเธอชวนให้รู้สึกถึงความเจิดจรัสแม้มองเพียง
ผ่านๆ เล็บไม่ยาวนัก ทว่าตกแต่งไว้เรียบร้อย เส้นผมสีโทนอ่อน ชวน
ให้คิดว่าเธอน่าจะเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับวงการความสวยความงาม

หรือเธอจะเป็นช่างเสริมสวยที่ฉันเคยใช้บริการ

“อ๊ะ ขอโทษที่ถามปุปปับนะคะ ตอนอยู่ชั้นประถม ฉันเป็น
หนึ่งในนักเรียนที่อาจารย์ช่วยดูแลค่ะ...”

อ้อ ฉันรู้สึกคล้ายแรงเกร็งที่ไหล่คลายลง

ดูเหมือนเธอจะเป็นลูกศิษย์ในอดีต

“ฉันชื่นชอบอาจารย์มากเลยคะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ฉันรู้สึกเหมือนอ่อนแรง ไล่ตึก

ช่วงเวลาดังกล่าว ฉันเป็นอาจารย์พิเศษ ไม่ได้ปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนมากนัก แค่ปฏิบัติหน้าที่แทนตอนอาจารย์ประจำชั้นลาหยุดเท่านั้น

การได้ยินใครสักคนบอกว่าชอบเรามากย่อมน่าดีใจ แต่ฉันไม่มีความทรงจำเลยว่าเคยพูดคุยสื่อสารกับนักเรียนถึงขั้นกลายเป็นที่เคารพรักขนาดนั้น

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะจับความรู้สึกของฉันได้

“อาจารย์เป็นคนดูแลกลุ่มเด็กกลับบ้านของฉันคะ”

เธอพูดเสริม

จะว่าไป ฉันได้รับหน้าที่ดูแลกลุ่มเด็กกลับบ้านของเด็ก ๆ บ่อยครั้ง อาจารย์ประจำชั้นมักจะยุ่งกับงานในห้องเรียน หน้าที่นี้จึงคล้ายจะเป็นงานของอาจารย์พิเศษโดยเฉพาะ

แต่การดูแลเด็ก ๆ ไม่ใช่เรื่องสบาย

บรรดาเด็กชั้นประถมต้นมักคาดเดาพฤติกรรมได้ยาก จึงไม่อาจจะสายตา เพียงแค่คุมนักเรียนให้เดินเป็นแถวตรงก็ยังลำบาก

ฉันนึกถึงตอนพยายามใช้วิธีพลิกแพลงต่าง ๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อ ไม่ว่าจะเป็นเดินไปพลางเล่นต๋อคำกัน หรือชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ คิดถึงจึ้งเลย ฉันอมยิ้มขึ้นมา

เมื่อฟังเธอเล่าต่อ จึงรู้ว่าตอนนี้เธอทำงานเป็นช่างเสริมสวยอย่างที่ผมสัมผัสได้ในตอนแรกจริง ๆ

ดูเหมือนรถไฟจะมาถึงสถานีอันเป็นจุดหมายของเธอ “ขอโทษนะคะที่จู่ ๆ ก็ชวนคุย” เธอค้อมศีรษะให้แล้วลงจากรถ

ฉันค้อมศีรษะตอบ แต่ยังไม่พินิจว่า “น่าจะถามชื่อไว้สักหน่อย”
จากนั้นเอนกายฟังพนักด้วยความรู้สึกอบอุ่นหัวใจ

“ครูโรงเรียนประถม” คืออาชีพที่ฉันทำด้วยความใฝ่ฝัน

แม้เป็นงานที่มีเรื่องยากลำบากหลายอย่าง แต่เมื่อบังเอิญพบ
สถานการณ์เช่นนี้ก็ชวนให้รู้สึกจากใจว่าโชคดียิ่งที่เคยได้ทำ

ทำไมถึงเลือกงานเขียนบทนะ ฉันรู้สึกหม่นหมองอีกครั้ง

ตอนแรกฉันทำสองงานควบคู่ แม้จะรู้ความเกี่ยวข้องและดู
ไม่เข้ากันก็ตาม

อาจารย์พิเศษได้รับอนุญาตให้ทำอาชีพเสริมได้ ฉันจึงรับงาน
เขียนบทด้วย

ในที่สุดก็ถึงคราได้ยกระดับเป็นอาจารย์ประจำ ฉันต้องเลือกว่า
จะทำงานไหน ระหว่างครูกับนักเขียนบท สุดท้ายฉันทั้งงานครู เลือก
เส้นทางนักเขียนบทแทน

นับจากตอนนั้นผ่านไปก็ปีแล้วนะ วันเวลาดำเนินไปจนเหล่า
นักเรียนในตอนนั้นโตเป็นผู้ใหญ่ มีงานมีการทำกันหมด ส่วนตัวเอง
ล่องลอยเข้าสู่วัยสี่สิบแล้ว

ตอนนี้ฉันได้แต่ใช้ชีวิตอย่างขลาดกลัว หวาดระแวงต่อเส้นทาง
ข้างหน้าที่ยังมองไม่เห็น

หากตอนนั้นฉันเป็นครูต่อไป แม้งานจะหนักหนาเพียงใด ก็คง
มีหลักประกันคำจูนต่อความมั่นคงในชีวิตมากกว่าขณะนี้

คงไม่ต้องหวุ่นใจต่ออนาคต และเผชิญกับค่าคิ่นที่นอนไม่หลับ
เพราะหวาดกลัวจนตัวสั่น

ฉันขบริมฝีปากล่าง หลบตาต่ำจับจ้องที่หัวเข่า

2

ฉันออกจากสถานี เดินข้ามสะพานชั้นใจโอสาย¹ มุ่งหน้าไปยัง
โรงแรมที่นัดหมายไว้

นานแล้วที่ไม่ได้มาถึงใจกลางเมืองเกียวโต
'ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่นาน เราอาศัยอยู่ละแวกนี้แท้ๆ' ฉันคิดพลาง
ยักไหล่

สองปีก่อน ฉันใช้ชีวิตคนเดียวในแมนชั่นที่มองเห็นแม่น้ำ
คาโมะกาว่า² ไกลๆ

ที่นั่น นอกจากห้องนั่งเล่น ยังมีห้องนอนแยกต่างหาก รวมถึง
ระเบียงนอกชานกว้างขวาง

ฉันมักไปเดินเล่นริมแม่น้ำคาโมะกาว่า บางครั้งนั่งจิบชาฝรั่ง
บนระเบียง

ช่วงนั้นมีคาเฟ่แห่งหนึ่งที่ฉันไปใช้บริการบ่อย ตั้งอยู่ริมถนน
คิยะมาจิฝั่งที่มีคลองชื่อทาคาสะกาว่าไหลผ่าน เป็นร้านคาเฟ่ที่ฉัน
โปรดปรานมาก

ร้านที่ว่ายังอยู่ไหมนะ

ฉันนึกย้อนความทรงจำวันวานพลางมุ่งตรงขึ้นเหนือไปตามถนน
ชั้นใจ แล้วเดินเลี้ยวไปทางตะวันตก ผ่านถนนโออิเกะ

โรงแรมจุดหมายตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก ติดกับที่ว่าการเทศบาล
เมื่อก่อนฉันมาประชุมงานที่นี่บ่อยครั้ง

ขณะที่ก้าวเท้าเข้าลิโอบบี้ เสียงหัวใจก็ดังรุนแรงจนสัมผัสได้ ฉัน

¹ สะพานใหญ่ใจกลางเมืองเกียวโต ข้ามแม่น้ำคาโมะกาว่า

² แม่น้ำสายยาวใจกลางเมืองเกียวโต เป็นแหล่งท่องเที่ยวและพักผ่อนจุดสำคัญของผู้คนในท้องถิ่น
และนักเดินทาง

รีบมุ่งหน้าไปที่คาเฟ่ทันที

ภายในร้านแน่นขนัดพอควร

เห็นชาวต่างชาติหลายคนเหมือนกัน

อาจารย์ นากายามะ นั่งอยู่ริมหน้าต่าง

คนในบริษัทผลิตรายการส่วนมากจะแต่งตัวสบายๆ แต่เธอมัก
ห่อหุ้มกายด้วยชุดสูทเรียบหรูเป็นประจำ คล้ายตั้งใจเผยถึงความมุ่งมั่น
จริงจังที่เธอนั่งอยู่ในตัวตน ตอนนั้นก็ด้วย เธอใส่ชุดสูทแบบกางเกงสีดำ

ฉันจินตนาการไว้ว่าเธอกำลังเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กทำงาน
ทว่าความจริงเธอถือแท็บเล็ตอยู่

“คุณนากายามะ ขอโทษทีให้รอกะ”

ฉันส่งเสียงทักแล้วเดินไปหา เธอเงยหน้า ยืนขึ้นทันที

“อ๊ะ อาจารย์ ขอโทษที่ติดต่องานกะทันหันนะคะ ไหนจะต้อง
เหนื่อยออกจากบ้านมาอีก”

“ไม่หอรอกะ เหนื่อยอะไรกัน”

“จำได้ว่าพักอยู่แถวนี้ใช่ไหมคะ”

เธอถามเช่นนั้น ฉันยิ้มตอบครึ่งๆ กลางๆ แล้วส่ายหน้า

“ตอนนี้ย้ายที่อยู่แล้วคะ”

“อ๊ะ อย่างนั้นหอรอกะ ต้องขอโทษด้วยคะ คิดว่าอยู่ใกล้ๆ เลย
นัดเจอที่นี่”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันตอบกลับแล้วหย่อนกายบนเก้าอี้

กาแฟที่ฉันสั่งยกมาเสิร์ฟทันควัน เราคุยเรื่องสัพเพเหระครู่หนึ่ง

“มาถึงคันไซวันนี้หอรอกะ”

“ใช่ค่ะ ตอนเย็นมีประชุมกับคนของสถานีโทรทัศน์ที่นี่”

“จริงสิ คุณผู้กำกับตอนนั้นสบายดีไหมคะ”

“ค่ะ ตอนนีกลายเป็นโปรดิวเซอร์ไปแล้ว”

“ได้เลื่อนตำแหน่งสินะคะ ส่วนคุณนากายามะตอนนี้ก็เป็นผู้กำกับ...”

“มองจากมุมของอาจารย์เซริคาวะที่รู้จักฉันตั้งแต่ยังเป็นเด็กใหม่ คงรู้สึกแปลกพิลึกไปไหมคะ”

ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ ฉันสายศิระะ

เธอทำงานขยันขันแข็งตั้งแต่ช่วงเข้ามาใหม่ ๆ เป็นคนประเภทที่เข้มงวดกับทั้งตัวเองและคนรอบข้าง ไม่อ่อนข้อประนีประนอมให้ใคร

ต้องได้เลื่อนตำแหน่งอยู่แล้ว ฉันคิด

เพราะเธอเป็นคนแบบนั้นนั่นเอง ฉันจึงกล้าตัดสินใจส่งอีเมลไปหา

หากเป็นคนอื่น ฉันคงไม่กล้าทำ

ฉันกลืนน้ำลายดัง อึก ระหว่างที่บทสนทนาเรื่อยเปื่อยของเราดำเนินไป ฉันไม่กล้าเอ่ยสิ่งที่อยากถามที่สุด

เดือนที่แล้ว ฉันส่งร่างแผนงานไปทางอีเมล

‘ร่างแผนงานที่ส่งให้เป็นอย่างไรบ้างคะ’

ถ้อยคำนั้นไหลเลื่อนขึ้นมาถึงลำคอ แต่กลัวจนไม่กล้าถาม

ก่อนเข้าเรื่องนั้น ฉันมีสิ่งที่ต้องพูด

“คุณนากายามะ ตอนนั้นต้องขอโทษจริง ๆ ค่ะที่ทำให้วุ่นวาย”

ฉันก้มศีรษะ เธอยิ้มประหม่าแล้วส่ายหน้า

“...ฉันเชื่อว่าฉันพอจะเข้าใจค่ะว่าอาจารย์เซริคาวะต้องผ่านเรื่องยากลำบากมาขนาดไหน อาจารย์มีความสามารถในการมองสิ่งต่าง ๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง รวมถึงสายตาข้างสังเกตุอันแหลมคม สิ่งเหล่านั้นเผยให้เห็นอยู่ในชิ้นงานของอาจารย์ แต่เมื่อความสามารถดังกล่าวออกสู่สายตาสังคมที่พร้อมวิพากษ์วิจารณ์ตัวเราตลอดเวลา เลยกลายเป็นความทุกข์ระทมและลำบากแสนสาหัส ฉันคิดแบบนี้ค่ะ”

เธอเอ่ยแล้วยกกาแพขึ้นจิบ

ฉันพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ก้มศีรษะให้อีกรอบ

“อาจารย์เชริคาวะได้สร้างสรรค์ผลงานอันยอดเยี่ยมจริงๆ ค่ะ”

เธอบอกพลางยิ้มกว้างประหนึ่งเห็นบางอย่างที่สุกสว่างเจิดจ้า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอว่ามาคือเรื่องในอดีตทั้งหมด

ฉันเปิดตัวเป็นนักเขียนบทเมื่ออาชีพตอนอายุยี่สิบปี – ช่วงเรียนมหาวิทยาลัย

ได้รับรางวัล “การประกวดเขียนบทละครโทรทัศน์” ที่เปิดรับสมัครทั่วประเทศ จัดขึ้นโดยสถานีโทรทัศน์ชื่อดัง

หลังจากนั้นฉันได้รับงานเขียนบทอยู่บ้าง แต่ใช้จะเพียงพอต่อการดำรงชีวิต

เมื่อศึกษาจบในระดับมหาวิทยาลัย ฉันเลือกเป็นครูโรงเรียนประถม ซึ่งเป็นอาชีพที่ใฝ่ฝันมาแต่เด็ก

ส่วนงานเขียนบทก็รับทำด้วยความรู้สึกคล้ายเป็นงานพิเศษของนักศึกษามหาวิทยาลัย

ทว่าบทละครที่เขียนเสร็จตั้งแต่ก่อนจบการศึกษากลับเป็นที่นิยมอย่างล้นหลาม

เสียงตอบรับเลิศเลอจนฉันเองยังคิดว่าดีเกินจริง เพราะมันเป็นละครที่ออกอากาศกลางดึกและมีแต่นักแสดงไร้ชื่อเข้ามารับบทบาท

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นให้งานใหญ่ๆ หลังไหลเข้ามา

ฉันในวัยยี่สิบกว่าๆ ถูกเชิดชูว่าเป็นผู้สร้างผลงานยอดเยี่ยม เริ่มได้เขียนบทละครที่ออกอากาศช่วงไพรม์ไทม์

เหตุการณ์เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งให้ฉันลาออกจากการครู เลือกเดินบนเส้นทางนักเขียนบทเพียงเส้นทางเดียว

ทว่าเมื่อถึงช่วงอายุประมาณสามสิบกลางๆ นั้นเอง

ตัวเลข...เรตติ้งหุดห้ายจนแทบคิดว่าที่ผ่านมาเป็นเรื่องโกหก

ฟางเส้นสุดท้ายคือตอนที่ฉันรับผิดชอบบทละครซึ่งมีกองทัพอาวา
ชั้นเลิศคับคั่ง และเป็นที่กล่าวขวัญว่าไม่มีทางแบกแน่นอน

ทั้งที่เป็นช่วงไพรม์ไทม์ เรตติ้งผู้ชมกลับเป็นเลขหลักเดียว ฉัน
ถูกตราหน้าว่าเป็นตัวการแห่งความล้มเหลว

แต่กระนั้น ช่วงแรกๆ ยังพอมีการจ้างงานอยู่บ้าง ด้วยความเชื่อ
ว่านั่นอาจเป็นเรื่องผิดวิสัย ผลงานชิ้นต่อไปของมิลิกิ เซริคาวะ น่าจะ
ไม่มีปัญหาอะไร

แต่แล้วละครเรื่องต่อมา และเรื่องต่อมาจากนั้นก็ไม่สามารถทำ
เรตติ้งได้ดี เสี่ยงตำหนิวิพากษ์ตัวฉันเริ่มรุนแรงขึ้น

สุดท้ายคนรับผิดชอบงานของฉันก็ไม่ใช่ผู้กำกับมากประสบการณ์
อีกต่อไป แต่เปลี่ยนเป็นคุณนากายามะ บุคลากรหน้าใหม่นั้นเอง
หลังจากนั้นไม่นานนัก

ฉันไม่อาจทนทนต่อความหวาดกลัวเสียงวิจารณ์และสาวยตา
สังคม ทั้งงานไปเพื่อหนีความกดดันนั้น

คนมากมายแสดงความเป็นห่วงและติดต่อมาหา แต่ฉันไม่
ตอบรับ ดื้อดึงหลบหน้า ขาดการติดต่อไป

ฉันสร้างความเดือดร้อนให้เธอ ผู้รับผิดชอบดูแลงานของฉัน
ในตอนนั้นอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม เธอกลับเป็นคนเดียวและคนสุดท้ายที่ยังติดต่อ
หาฉันเสมอ แม้คนทั้งสังคมจะเมินหน้าหนีไปแล้ว

ทว่าเธอเลิกติดต่อมาในที่สุด รู้ตัวอีกที งานทั้งหมดหายวับ
ไปสิ้น

เงินเก็บที่อดออมไว้ตั้งแต่ยังถูกยกย่องว่าเป็นผู้สร้างผลงานยอดเยี่ยม
เริ่มร่อยหรอ ฉันก้มหน้ารับชะตา ไม่อาจใช้ชีวิตเหมือนก่อนหน้า

ได้อีกแล้ว

ช่วงเวลาดังกล่าว ฉันออกจากแมนชั่นที่เคยอาศัย มองหาที่อยู่
ราคาถูกเท่าที่จะเป็นไปได้ ผลลัพธ์คือห้องสตูดิโอในแมนชั่นนั้นเอง
เฟอรินเจอร์ที่เคยซื้อไว้อย่างเพียบพร้อมในตอนนั้นก็ขายจนเกลี้ยง
ส่วนเรื่องงาน ฉันเลิกใช้ชื่อ “มิสสิกิ เซริคาวะ” เริ่มอาชีพ
นักเขียนบทอีกครั้งภายใต้นามปากกา “SERIKA”

ฉันติดต่อไปตามประกาศ “รับสมัครคนเขียนบทเนื้อเรื่องเกม
ไซเบอร์เนตเวิร์ก” ทางอินเทอร์เน็ตด้วยตัวเอง จึงได้งานมาและใช้ชีวิต
อย่างดินร่นจนถึงตอนนี้

เนื่องจากฉันแฝงตัวในสภาพไร้ชื่อเสียงและผลงานจริง ไม่มีทาง
ทำงานใหญ่ๆ จะมาถึงมือ

ครั้งนี้จะให้ปาวประกาศชื่อ ก็ยังหวาดกลัวจวบจนขณะนี้

“ฉันชอบผลงานของอาจารย์เซริคาวะมากนะคะ อย่าง ‘เส้นทาง
สู่ยอดฝัน’ หรือ ‘ห้องเรียนแห่งแสงสว่าง’ ตัวละครเอกอยู่ในตำแหน่ง
ฐานล่างของพีระมิดแห่งชนชั้นทางสังคม แต่กลับเปี่ยมด้วยความ
กล้าแกร่ง ท่วมท้นด้วยความทะเยอทะยานที่จะปายป้อนออกจากจุดนั้น
ชวนให้รู้สึกประทับใจมาก รวกับมีความเชื่อว่า หากกัดฟันสู้ก็จะได้รับ
ผลตอบแทน...”

เธอพูดทุกถ้อยคำด้วยอารมณ์ลึกซึ้ง ฉันได้แต่หลุบตาต่ำด้วย
ความอาย

ผลงานที่ฉันเขียน แต่ละชิ้นจะมีเนื้อเรื่องและฉากหลังที่แตกต่าง
ทว่ามีจุดร่วมเดียวกัน

ตัวละครเอกจะเริ่มต้นเรื่องราวภายใต้สภาพแวดล้อมอันโหดร้าย
สาหัสและยากจะยอมรับ จากนั้นความเพียรพยายามจะนำไปสู่ผล
ตอบแทนล้ำค่า หรืออาจเรียกว่าเป็นเรื่องราวการต่อสู้สู่ความสำเร็จ

“รวมถึงร่างแผนงานที่อาจารย์ส่งมาให้ ฉันอ่านแล้วรู้สึกสนุกมากค่ะ”

เมื่อเธอพูดต่อเช่นนั้น หัวใจฉันเต้นตึกตักขึ้นมา

ฉันสัมผัสได้ถึงมือสั่นเทาจากความคาดหวังและความกังวลพลางเงยหน้าขึ้น

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันนำร่างแผนงานเข้าเสนอที่ประชุมแล้ว แต่ไม่ผ่านค่ะ”

เธอก้มศีรษะด้วยใบหน้าที่รู้สึกผิดอย่างมาก

“อ๊ะ ไม่หรอกค่ะ อุตส่าห์เอาไปเสนอที่ประชุมให้ แค่นั้นก็ดีใจมากแล้วค่ะ”

ฉันรีบสายศีรษะ บั่นหน้ายิ้ม

เนื่องจากเธอเป็นคนจริงจัง ฉันจึงมีความคาดหวังเล็กๆ ว่าเธอคงช่วยพิจารณา

แต่ไม่คิดว่าจะถึงขนาดเสนอเข้าที่ประชุมให้

ความรู้สึกพลุ่งพล่านเกินความดีใจ กลายเป็นความตกตะลึงพร้อมกันนั้นก็รู้สึกเหมือนถูกพิพากษาว่าฉันคงไปไม่รอดในวงการนี้เสียแล้ว ชวนให้หดหู่อยู่เหมือนกัน

“ถ้าฉันคงช่วยไม่ได้สินะคะ ขอขอบคุณมากค่ะ”

ทั้งที่ข้างในยังสะเทือนใจ แต่ฉันฝืนยิ้มแล้วก้มศีรษะให้

เมื่อเห็นท่าทีของฉันตรงหน้า เธอหรีตาในเสี้ยววินาที

“...ต้องขออภัยเป็นอย่างสูงนะคะที่ไม่อาจช่วยอะไรได้เลย”

เธอก้มศีรษะทันควัน

ไม่เลยค่ะ ฉันส่ายหน้า

“แล้วก็ ต้องขอโทษอีกครั้งค่ะ ใกล้ถึงเวลาที่ต้องไปประชุมแล้ว...”

“อ๊ะ ค่ะ ฉันเองก็ต้องขออภัยเช่นกันค่ะ”

“ขอตัวก่อนนะคะ”

เธอค้อมศีรษะลา ทั้งคาเฟ่ไว้เบื้องหลัง

“...”

หลังจากร่างของเธอพ้นสายตา ฉันไม่มีกะใจลุกขึ้น ยังคงนั่งเหม่อมองนอกหน้าต่าง

เมื่อเวลาผ่านไป ความคิดตื้อตื้อเริ่มผุดพราย ‘อุตุส่าห์เรียกฉันออกมาหาเพื่อบอกเรื่องโหดร้ายแบบนั้นเสีย’

แต่อย่างที่เราบอกกันละ คงคิดว่าตอนนี้ฉันยังอาศัยอยู่ใกล้ๆ กระมัง

ทั้งที่ความจริงแค่ติดต่อผ่านอีเมลก็เรียบร้อยแล้ว เธอกลับเลือกนัดเจอเพื่อแจ้งเรื่องที่ยากจะเอ่ยปาก

ความรู้สึกขอบคุณต่อเธอผุดขึ้นมาเช่นกัน

“ยอมแพ้ไปเลยดีไหมนะ...”

นี่อาจเป็นวิวรรณ์จากพระเจ้าก็ได้

อาจเป็นสารสื่อถึงตัวฉันที่ยังยึดติดกับเกียรติภูมิในอดีตไม่จบสิ้น และไม่สามารถละทิ้งงานเขียนบท รู้สึกคล้ายถูกบอกให้ตัดใจ เลิกอาลัยอาวรณ์ได้แล้ว

ฉันยกกาแฟขีดสนิทขึ้นจิบ ถอนหายใจ เอื้อ

“นี่ ๆ เมื่อก็ได้ยินที่คุยกันนะ หรือว่าคุณคือ ‘จารย์’³ มีสิสิเชริควะ นักเขียนบทละครที่ว่า”

ขณะนั้นเสียงผู้ชายแว่วมาจากโต๊ะข้างๆ ฉันสะดุ้งเงยหน้า

ลักษณะการพูดไร้ความเกรงใจเป็นอย่างมาก ฉันคิด แต่เมื่อ

³ ตามปกติแล้วคำว่าอาจารย์หรือ “เซ็นเซย์” ในภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงคำหลังยาว แต่ตัวละครนี้จะออกเสียงสั้นๆ เพียง “เซ็นเซ” คล้ายเป็นภาษาวัยรุ่นญี่ปุ่น

มองเขาก็ตกใจ

บุคลิกภายนอกค่อนข้างเจิดจรัส – คงไม่ถูกนัก ต้องเรียกว่า
จุดขาดสะดุดตามาก

เส้นผมชั้นนอกเป็นสีทอง ทำสีผมหลบในสีฟ้า ดวงตาเป็นสี
เขียวสววยงาม อาจจะใส่คอนแทคเลนส์สี

เขาสวมแว่นตากกรอบสีแดงที่ดูจะกลบความโดดเด่นของสี
ดวงตาไป

เขามองฉันโดยถือสมาร์ทโฟนไว้ในมือข้างหนึ่งแล้วยิ้มยงฟัน
เขียวเส้นนั้นสร้างภาพจำน่าประทับใจ

“ฮะ...ใช่ค่ะ”

เด็กหนุ่มอายุน้อยขนาดนี้รู้จักชื่อเราด้วยหรือ ฉันรู้สึกทั้ง พลัง
พยักหน้าเออะงะ

“เรื่องที่คุณเขียนสนุกดีนะ”

เขายิ้มหริตภายใต้กรอบแว่นแล้วบอกเช่นนั้น

ลักษณะการพูดยังคงไว้ความเกรงใจไม่ต่างจากเมื่อครู่ว่า
ถ้อยคำดังกล่าวซึ้งลึกลงใจ

“แต่ว่านะ ถ้าเป็นสมัยนี้คงไม่ค่อยอินแล้วละ”

เขาพูดต่อ ฉันสะดุ้งเฮือก

“...เอ”

ฉันจนปัญญาจะหาคำมาตอบ ได้แต่อุทานด้วยความงุนงง

“ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วนะสิ ถ้าตามไม่ทันก็ตกยุคทันที
โดยเฉพาะงานในวงการโทรทัศน์ยิ่งเห็นชัดเลย ไหนจะออกอากาศ
ผ่านคลื่นกระจายเสียงด้วย คนที่ทำงานเกี่ยวกับโทรทัศน์ ถ้าไม่ค่อย
อ่านยุคสมัยให้ออก ต่อให้สร้างเรื่องน่าสนใจแค่ไหนก็ไปไม่รอด”

เขายกนิ้วชี้ขึ้นแล้วพูดอย่างคล่องปาก

ถ้อยคำเหล่านั้นพอจะเข้าใจอยู่ แต่ไปไม่ถึงสมอง
 เด็กคนนี้พูดเรื่องอะไรกันแน่
 หรือกำลังบอกว่าฉันเป็นนักเขียนบทกวียุค เจียมกะลาหัว
 เสียบ้าง

ต่อให้เด็กนี้ไม่พูด แต่ฉันก็รู้เรื่องนั้นดี
 ดวงตาเริ่มร้อนผ่าวเพราะน้ำตาเริ่ม จับปล้น ชายคนหนึ่งปรากฏ
 ตัว เขกหัวเด็กหนุ่มจากด้านหลังเบาๆ

“โอ๊ย”

“แกนี่นะ จู่ๆ ก็พูดอะไรเสียมารยาท”

คนที่กล่าวตำหนิเขาคือชายสวมสูทสีดำ ผูกเน็คไทสีเทา อายุ
 ราวสี่สิบปี

ภาพจำเด่นชัดของเขาคือเส้นผมดำขลับกับแววตาเย็นเยียบ
 และเครื่องหน้าได้รูปงดงาม

ชายที่วานั่งลงฝั่งตรงข้ามเด็กหนุ่มผู้ดูฉลาด

พ่อลูกกันหรือ

แต่ฉันรู้สึกวาทังคู่อายุใกล้เคียงกันเกินกว่าจะเป็นพ่อลูก

ที่สำคัญ พวกเขาต่างกันเกินไป ขณะที่เด็กหนุ่มดูประหลาดพิลึก
 ชายสวมสูทลึกลับกะล่ายอาจารย์—ไม่ดี อาจต้องเรียกว่า “ข้าราชการ
 ครูผู้เข้มงวดและสุขุม”

“ต้องขอโทษแทนเขาที่เสียมารยาทด้วยครับ”

ชายคนดังกล่าวก้มศีรษะให้อย่างสุภาพ ไม่หอรอกะ ฉันส่ายหน้า

“จารย์มีสีกิ ตาลู่งนี้เป็นแฟนคลับ’จารย์เลยนะ”

เด็กหนุ่มบอกแล้วหัวเราะคิกคัก

ชายสวมสูทขำเลื่อมมองเขาที่กำลังขำแวบหนึ่ง แล้วหันมาค้อม
 ศีรษะให้ฉัน

“ต้องขอโทษอีกครั้งครับ”

ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ ฉันสายหน้า

หรือว่าทั้งสองจะมีความสัมพันธ์เป็นน้ำหลาน

“ถ้าเป็นแฟนคลับจริง ฉันก็ดีใจค่ะ”

จนปานนี้แล้ว ฉันยังมีตัวตนขนาดนั้นหรือเปล่า คำตอบยังคงคลุมเครือ

“ผลงานของคุณเผยให้เห็นภาพตัวละครเอกที่เปี่ยมด้วยสามัญ-
สำนึกหนักแน่น ให้ความเพียรพยายามเผชิญหน้ากับ ‘อุปสรรคขัดขวาง’
อย่างไม่ลดละ ผมชื่นชอบผลงานแนวนี้ครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังและสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง แก้มของฉัน
ร้อนผ่าว

คำพูดที่เขาบอกว่าชอบผลงานของฉันดูจะไม่ใช่เพียงวาจาตาม
มารยาท

“แต่ว่านะ กลวิธีการเขียนไม่เหมาะกับสมัยนี้เท่าไรแล้วมั้ง”

เด็กหนุ่มประสานมือไว้หลังท้ายทอยพลาทพูดเสริม

ชายคนนั้นจับจ้องด้วยสายตาคมปลาบ “โทษที่ครับ” เด็กหนุ่ม
ห่อไหล่

“เอาละ ไปกันได้แล้ว”

ชายคนดังกล่าวยืนขึ้น “ครับ” เด็กหนุ่มลุกตาม

“อ๊ะ ‘จารย์มิสึกิ ถ้าอยากรู้เรื่องการอ่านยุคสมัยให้ออก ลอง
ไปที่นี้คูลี คีนี่จันทร์เต็มดวง ก็เลยเปิดร้านนะ”

เด็กหนุ่มวางนามบัตรตรงหน้าฉัน

ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง

บนนามบัตรเขียนไว้เช่นนั้น
ตั้งอยู่ที่ไหนนะ ฉันดูให้แน่ใจ และพบว่าอยู่แถวๆ ทิศใต้ของ
ถนนนิโจคิยะมาจิ

ใกล้ๆ โรงแรมนี้เลย

“แต่ว่า มีร้านชื่อ ‘ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง’ อยู่จริงหรือ”

ฉันพิมพ์เหมือนพูดคนเดียวแล้วเงยหน้าขึ้น แต่พวกเขาไม่อยู่
ตรงนั้นแล้ว

แม้กวาดตามองรอบๆ ก็ไม่พบเช่นกัน

ฉันทอดสายตาไปนอกหน้าต่าง ฟ้ามืดแล้ว

“อ่านยุคสมัยให้ออกงั้นหรือ...”

เท่าที่ดูจากชื่อร้าน คงเป็นร้านกาแฟนั่นแหละ แต่จะบอกอะไร
ได้จริงหรือเปล่า

แบบนั้นต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นๆ นอกจากค่าเครื่องดื่มไหมนะ

ถ้าแพงมากละ จะทำอย่างไร...

ภาพบุคลิกภายนอกของเด็กหนุ่มผุดขึ้นในหัว

รูปลักษณะเด่นสะดุดตาเกินไป ห้อมล้อมด้วยบรรยากาศไม่น่า
ไว้วางใจ

แถมยังทำตัวเป็นกันเองจนน่าสงสัย

“...กลับบ้านดีกว่า ต่อให้เป็นร้านกาแฟธรรมดา ก็เสียดาเงิน
อยู่ดี”

ฉันลุกขึ้นช้าๆ เดินออกจากโรงแรม

3

เมื่อออกมานอกโรงแรม ทั้งรถไฟใต้ดิน รถไฟสายเคฮัง⁴ และ
ป้ายรถเมล์ต่างอยู่ไม่ไกล

แต่ฉันยังไม่อยากกลับบ้านเท่าไรนัก จึงไม่โดยสารยานพาหนะใด
เดินทอดน่องมุ่งไปทางถนนคิยะมาจิ

ที่นี่คือใจกลางเมืองเกียวโต ย่อมคึกคักจอแจตามประสา แต่
ในช่วงวันหยุดฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้ ต้องถือว่าผู้คนไม่หนาตาเท่าที่ควร

เมื่อถึงถนนคิยะมาจิ ฉันหยุดเดิน

หากมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปตามถนนสายนี้จะพบร้านที่เด็กหนุ่มบอก

“ขอคู่น้ำตาร้านสักหน่อย...”

ฉันพิมพ์คำค้นหาข้ออ้าง แล้วเดินเข้าสู่ถนนสายดังกล่าว

ด้านขวาเต็มไปด้วยบ้านไม้และร้านค้าสไตล์โบราณตั้งเรียงราย
ต่อกันเป็นทิวแถว ด้านซ้ายคือคลองทาคาเสะกาวะ สายน้ำไหลริน
ไม่ขาดห้วง

ฉันมองเห็นสะพานที่สลักไว้ว่า “อิจิโนะฟูนะอิริ”⁵

ในคลองมีเรือบรรทุกถังหมักเหล้าจอดอยู่ ฉันเคยได้ยินว่าสมัย
เอโดะ⁶ มีเรืออิ สุมิโนะคุระ⁷ พ้อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่งเปิดคลองเป็นทางน้ำ
เชื่อมระหว่างเขตนิโจกับเขตฟูชิมิ เขาสร้างท่าเทียบเรือสำหรับลำเลียง
สินค้าถึงเก้าแห่งตลอดเส้นทางน้ำตั้งแต่เขตนิโจถึงเขตชิโจ ที่นี่คือหนึ่งใน
ท่าเทียบเรือเหล่านั้น ผู้คนเรียกขานกันว่า “ทาคาเสะกาวะอิจิโนะฟูริ”

⁴ สายรถไฟที่ให้บริการเดินรถในจังหวัดโอซาก้า เกียวโต และซึกะ

⁵ แต่เดิมมีความหมายว่าท่าเทียบเรือที่หนึ่ง

⁶ ยุคสมัยหนึ่งในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ตรงกับช่วงปี ค.ศ. 1603 - 1868

⁷ Suminokura Ryoi (ค.ศ.1554 - 1614) พ้อค้าและนักจัดส่งสินค้าทางเรือผู้เลื่องชื่อแห่งเกียวโต
ในสมัยเอโดะ